

Óvárosi Hírmondó

A Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség Lapja

2022. Karácsony

Karácsonyi körlevél a Magyar Református Egyház minden gyülekezetére és intézménye számára:

„Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudunkra adott.” (Lk 2,15)

Keresztyén Testvéreink!

Azt tapasztaljuk, hogy a világ egyre mélyebbre süllyed az értelmetlenségbe, és mindig meglepődünk, hogy van lejjebb. Vannak, akik azt akarják, hogy rettegjünk, ne gondolkodjunk, üres bábuk legyünk, akik a hiábavalóságokkal vannak elfoglalva. Azt akarják, hogy a karácsonyunk is legyen üres: külső csillogással, de belső sötétséggel teljes.

Hála Istennek, az Úr nekünk is tudtul adta azt, ami Betlehemben történt: „üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,11) A mi életünkbe is belekiált az angyali örömmel, amellyel Isten kijelenti, hogy nem hagyja magára a világot, hiszen annak Ő az egyedüli ura és gondviselője. A mi számunkra pedig, akik ezt hisszük, tudjuk és éljük, erőt, közösséget, örömet jelent, amit nem szabad és amit nem is tudunk magunknak megtartani, mert azt meg kell osztanunk egymással. Az angyali üzenet arra buzdít bennünket, hogy ne adjuk át magunkat a bágyadt tétlenségnek, az önelégültségnek, mert a világosság legyőzi a sötétséget, és Isten akarata a jó cselekvésre készlet.

Nézzünk körül: a karácsony az Isten szeretetének megjelenése, ami minden gond és baj ellenére teljes életet, örök életet ad a Krisztusban élő, hívő embernek, aki másokat is észrevesz, lát és szeret, és nem csak önmagával van elfoglalva. Az Isten kijelentése, amelyet ismerünk, látunk és tapasztalunk, cselekedetté kell, hogy váljon a hitünk által. A karácsony Isten tette az emberért, mi pedig szüntelen hálával, életünk minden szívdobbanásával és lélegzetvételével dicsérjük és magasztaljuk Őt, hiszen benne van békességünk és szabadításunk. Így nem kerekedhet felül rajtunk sem háború, sem üldöztetés, sem támadás, sem rombolás. Isten legyőzi a sötétséget, a gyűlöletet, mert van ehhez hatalma és akarata.

Ne kételkedjünk, ne hitetlenkedjünk, ne tétovázzunk, hiszen: Immanuel – velünk az Isten! Hirdessük bátran, hangosan az egész világnak, hogy mi az Ő megváltott, megszabadított, boldog gyermekei vagyunk!

Imádkozzunk az igazságos békéért Európában és bárhol a világon, s különösen is hordozzuk imádságunkban és segítő szeretetünkben a háború sújtotta Ukrajnában élő kárpátaljai testvéreinket!

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarata.”

Generális Konvent elnöksége

„Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé.” (Zsolt. 37,25)

Megosztom a Testvérekkel az egyik kedvenc képemet, amelyen Mancika néni (jobb szél), Mariska néni (közép) és Emi néni (elől) látható. Három szívemnek kedves asszony, akiktől nagyon sok szeretetet kaptam/kaptunk, rengeteget tanultam/tanultunk.

Mancika néni hosszú éveken át várta már, hogy hazamehessen a „drága Mennyei Atyához”, de ez a találkozás készítetett. Addig dolga volt, itt tartotta az Úr miattunk, akik az utolsó napokban megállhattunk még ágya mellett imádkozva, dicséreteket zengve a Covid osztályon. Korábbi látogatásainkkor fejből/szívből mindig velünk énekelt, s hálás, megfáradt meglepedettséggel mutatta bütykös, dolgos kezeit, amely hajdanán sok ifjú fiú és leány ujjait markolta, így vezetve el a reábízottakat a templomba. Ezen az estén, bár ajkán már csupán a csend honolt, hiszem, hogy szívében a jól ismert hitvalló dicséret tovább csendült:

Tudom, hogy közel Mesterem, Az óra fut, a nap közel;

Elébe állok csakhamar, Megváltó Jézusom, jövel!

Bár a világ gúnyol, nevet, :/: A honvágy tölti lelkemet,

Mert nemsokára hív az Úr: Jöjj haza, jövel, gyermekem! :/:

Kitárt karjával vár az Úr: Jer, pihenj, nyugodj keblemen!

Mariska néni 2022. december 21-én töltötte be 100. életévét! Köszönjük Istennek az ő hűséges, példamutató életét! A Bibliai Anna jut róla eszembe: „*aki nem távozik el a templomból, hanem böjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal.*”

(Lukács 2,37) Többek igaz barátja, lelki testvére, hithőse volt ő egykoron, s az ma is. Egyházközségünk kis különítménye a két ünnep között látogatja meg őt, víve hálás köszönetünket, szeretetünket, s az Úr igéjét:

*„Azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá:
Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz;
Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban.”*
(Zsolt. 91, 9-11.)

Emi néni. Azt gondolom az ő neve fogalomná vált ebben a gyülekezetben drága hitvesével, Sanyi bácsiéval együtt. Történhetett ez azért, mert áldott, „kéznél lévő” eszközei voltak a Mindenhatónak. Sokan tudjuk, hogy Emi néni hívogató, befogadó szeretete példátlan volt. Előttem van telefonos füzetének képe... rongyos az, telis-tele a Pásztor bárányainak nevével, elérhetőségeivel. Nemcsak elébe, hanem utána is ment ő a testvéreknek. Igazi papné!

Emlékek: a kórusban felcsendülő jellegzetes hang, a finom tepertős pogácsa, a gondosan előkészített szeretetvendégségek, a százszor megérintett úrasztali terítők, a szépen rendezett templomi csokrok, a családlátogatások, a kiskonyhájában elmondott imádságok, a közös vidám hangulatú baráti étkezések, s még egy nagyon jellegzetes visszatérő mondat az istentiszteletre bemenet: „Kati, van nálam fésű”. ☺ Fáradhatatlanság, családszeretet, az Úr ügyének, az Úr igéjének örök tisztelete. Sokan ott voltunk a temetőkertben, amikor hálát adtunk életéért, mindazért, amit rajta keresztül övéiben, bennünk végzett el az Isten. Lelki hagyatéka a miénk is! Élünk azzal hűen, állhatatosan, szívünkben forgatva a sírnál felolvasott válogatott igeverseket a 40. zsoltárból:

*„És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel
lábamat, megerősítvén lépteimet.*

És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét.

Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizodalját.

*Vígan hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza
ajkamat, te tudod, óh Uram!*

*Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és
segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben.”*

Egy vigasztaló vers a 225. (régi 165.) dicséret dallamára

Most is itt van Isten,
csak meg kell találnod,
szívedben egy imádságot.

Hogy ha megtalálod,
azt a picit lángot,
jobbnak látod a világot.

Higgy benne,
tégyszer érte,
szebb lesz majd az élet,
Isten ott lesz véled.

Jézus Krisztus nekem...

Nyár van, reggel. fogom nagymama kezét és sétálunk. Végig a Töltés utcán, Közvágóhíd utcán, az Olajgyáron keresztül a Horváth Mihály utcán, végül befordulunk a Kossuth utcára. Innen pár lépés már a templom. Édesapámék Velencefürdőre utaztak a hajnali vonattal építkezni, nagypapa kiment Alagra a telekre, hiszen ültetni, locsolni kell. Szépen süt a nap. A gyárnál a tolatós mozdonytól félek, mert hangos és nagyon nagy. Egyébként élvezem a sétát, nagymama beszél hozzám, felelgetek neki és ő mosolyog. Megérkezünk a hűvös templomba. Az épület tetszik, égis ér a tornya, tetején csillag, nagymama legalább is azt mondja. Engem az Egri Csillagokban látott buzogányra emlékeztet.

Nagy nehezen érünk be, mert nagymamát nagyon sokan ismerik itt, és mindenkivel beszél néhány szót. Sürgetném, mert szeretnék már leülni a hosszú séta után. Végre helyet foglalunk, valahol a baloldali padsorok közepe táján. Valló néni ül mellettünk. Foghíjasok a sorok. 1967 áprilisát írjuk, tizenegy évvel a forradalom után. Nem divat ide járni, aki jön, azt a szíve, a lelke hozza. Most hallom először az orgonát szólni, hosszan elhúzódó a dallam, sok az öreg hang, felállunk, bejön a Tiszteletes úr, dr. Fekete, ahogy a nagyfi mondja... Leülünk felállunk, leülünk. Nem nagyon értem az egészet, de a hely békét sugároz. Valló néni a prédikáció alatt feláll és sírva a hátsó padsorba ül le. Bűne van, mondja nagymama, Isten megbocsájt neki, ezért sír. Sír? Miért nem örül? Én mindig örülök, ha rossz fát teszek a tűzre és nem égtelen verés, hanem mosolygós megbocsájtás a vége. Sajnálom őt.

Hat éves vagyok, édesanya visz most, a 70-es busszal megyünk a 12-es villamos végállomásáig, mondja. Mostantól minden vasárnap reggel 9-re ide kell járnod. Ezt tudom, apámmal tervezték el, tehát ellentmondásnak helye nincs. Te gyalog fogsz jönni, jól nézd meg az utat. Bemegyünk a templomba, de nem a nagy, első bejáraton, hanem hátul, jobb oldalt. Egy kisebb, hosszú helységbe lépünk be, a bal oldalt pad és vaskályha a fal mellett, középen hosszú asztal, zöld terítővel letakarva. Már néhány idegen gyerek várakozik itt, az asztalfőn egy nagymama korú kedves, mosolygós néni. Bemutatkozom. Ó Mária néni – mondja. Énekeket tanulunk, ígét mond és magyaráz, a végén néhány sort meg kell tanulni az igéből és felmondani, ez nem nagyon tetszik. Hosszú évekig járok ide. Az iskolai osztálytársaim meg a szomszédba a Béke Moziba mennek matinéra. Inkább ott lennék... Nem nagyon találom a helyem. Izgalmat csupán az jelent, hogy erről a vasárnapi elfoglaltságomról nem illik beszélni.

Tizenkét éves vagyok. Ősztől konfirmációs előkészítőre kell járnod! Apai parancs, nem éri meg ellenkezni. Ekkor már az új lelkészhez, Simonfi tiszteletesúrhoz a Fóti útra, az imaház kis termébe. 24-es busz, sok gyaloglás. Minden csütörtökön, délután hatra. Hamar kiderül, az imaház galériáján pingpong asztal van. Innentől már négyre ott vagyok és ütjük a labdát. Sanyi bácsi, mi több, a hosszú hajáért igencsak irigyelt fia is beáll közénk forgózni. Hatkor kezdődik az előkészítő, utána megint forgózunk, azonban este nyolckor Sanyi bácsi mindenkit hazainvitál. Pünkösdkor kikonfirmálok. Szó sincs meggyőződésről, tapasztalásról. Teli vagyok „tudományos”

elméletekkel a világ keletkezéséről, a materializmus mindent megkérdőjelező maszлага teljesen elborít. Néha jelen vagyok az ifi órákon, de csupán azért, hogy ellenkezésemnek és az én mindent tudásomnak hangot adjak, kérdezzek, vitatkozzak. Sanyi bácsi türelmesen felelget, senki nem küld el, mégis elmaradok. A mag azonban elvettetett. A föld minősége, amelyre hullt, majd kiderül milyen volt, ha meghalok.

Húszas éveim elején ismét rendszeres istentisztelet látogató vagyok. Nem tudom mi, de húz ide valami. Szeretem a vasárnapi elmélyüléseket, Szeretem az igehirdetéseket, mintha minden mondat rólam szólna. Ekkor már apámmal, anyámmal, olykor a menyasszonyommal jövök. Odáig jutok, hogy Sanyi bácsi megkér, gondolkozzam el a presbiterségen. Ez megriaszt, nem tartom magam elég érettnek, elég hitben járónak magam ehhez. Csütörtökönként másfél órát asztaliteniszezek Sándor bácsival, ez a mi privát programunk, neki edzés, hisz igazolt versenyző. Sokat beszélgetünk. Aztán jön a házasság, a gyerekek, az irdatlan mennyiségű munka, ami bizony sokszor a napi 16 órát is meghaladja. Elmaradozok. Mint ahogy minden elmaradozik mellőlem. Az életem, a feleségem, a szüleim, a gyermekeim. De gondolom, jól van ez így, mert be kell bizonyítanom! Mit is? Kinek is? És így van ez most mindennel, a nőekkel, a munkatársakkal, a világgal! Többet és többet! Mindent akarok! A vége totális szétesés. Mindenem meg van, amit a világ adni képes, de egyedül maradtam.

Ülök a padban, jobb oldalt hátulról a második sor közepe táján. Magam. Ennyi maradt, ezt értem el. Érzem fogja a kezem, érzem, a vállára hajthatom a fejem, tudom, Ő nem küld el. Szembe kell nézni. Nem, nem az ókori arénák porondján a vadállattal, hanem sokkal nehezebb ellenféllel, önmagammal, a bűneimmel, vétkeimmel, mulasztásaimmal, hibáimmal, a hitványsággal. Huszonöt éve teszem ezt. Elég rutinos vagyok benne. Ma már dereng, hogy nekem Jézus Krisztus... **Bálint Tibor**

Gyermekek bizonyágtétele:

Nekem olyan Jézus, mint amikor egy hajótörött sodródik a vízben. Egyre nagyobb a vihar, a hullámok össze-össze csapnak a feje fölött és cápák közelednek felé. Nagyon hideg a víz, szinte megfagy. Nem tudja meddig bírja még. De aztán fény villan, és meglátja a segítséget. **Kiss Palkó**

Ha azt halljuk, hogy Jézus, mindenkinek az jut eszébe: Megváltó, az Igaz Isten Fia, stb... Sajnos mindenki ezeket mondja, viszont igazából Ő sokkal több ennél! Mellesleg manapság nagyon sokan a telefonon lógnak egész nap. Ami még rátesz az egészre egy nagy lapáttal. Én szívem szerint, nagyon remélem, hogy ezek a fogalmazások, versek, zenés előadások sokakat hívővé fognak tenni és megtudják, kicsoda Jézus. **Pintér Andris**

Nekem olyan Jézus olyan, mint egy támasz, aki segít, ha szeretném. Ha eltöröm a lábam, mankó, ha nem tanulok, puska... A kutyámat egyszer megmérgezték. Észrevettem, hogy nagyon rosszul van. Hívtam anyát és már rohantunk is az állatorvoshoz. Nagyon kértem Jézust, hogy segítsen és pár nap múlva már együtt játszhattam a kutyámmal. Ha dolgozatot írok, akkor is megsegít, más szóval szeret engem és igazából mindenkit, csak az a fontos, hogy mi is szeressük Őt. **Jakus Huba**

Öreg idő, szálló idő...

Öreg idő, szálló idő... – érzem így sokszor és most is, hogy mily gyorsan elmúlt ez az év is. Meglehet, hogy a gyülekezeti újságba nem egy nóta kezdő sora a legjobb bevezető. Sokkal inkább ez: „*Siessetek hamar lejár, kegyelme már régóta vár...*”

Ám én is – mint mindannyian – kettős állapotban, lelki harcban, küzdelemben élem az életem.

Ebben az évben megannyi találkozón, közösségi alkalmon, temetésen vehettem részt, hogyha mindről részletesen beszámolnék egy könyvet is kitenne. Találkozások, beszélgetések, melyek mind-mind tanulságosak, építenek, erősítenek, vagy épp megrendítenek. Kiemelten mégis írok néhány alkalomról, hogy ne csak így puffogtassak.

A Magyarországi Református Presbiteri Szövetség szervezésében áprilisban és novemberben is áldott hétvégén lehettem. Mindig vággyal, ismeretszerzési, találkozási, beszélgetési lehetőséggel tekintek ezekre az alkalmakra. Sosem csalódom! Többet ad, mint reméltem s erősít abban, amire megválasztott a gyülekezet közössége. Szolgálni Istenünket hálából, örömmel, semmit nem várva érte.

Nagynénémet kísértük utolsó földi útjára tavasszal. Már régóta tudom, milyen így elengedni egy szerettünket: „*Tudom az én Megváltóm él, hajléka készen vár reám!*” – vallotta ő még életében.

Voltunk más temetésen is, hol nem nyílt fel a Biblia, nem volt szó arról, hogyan tovább. Közeli jó rokon volt ott is az elhunyt, de most hol lehet?!

Augusztusban unokatestvértalálkozón voltunk! Régen vagy sosem látott rokonokkal lehattunk együtt beszélgetve, nevetve, nótázva, italozva, cigarettázva. Jól éreztük magunkat mindannyian, kik ott voltunk. Minden jó volt! És ilyenkor jön a de, vagy a csak. Mert engem elszomorít, megijeszt, megdöbbsent, mikor azt látom, milyen könnyed természetességgel csusszannak le egymás után a felesek, korsó sörök. Kattannak az öngyújtók, egyik cigaretta a másik után... Jókedv, önfeledt mulatozás, őszinte szavak. Így?! Testvérek, akik régóta ismernek, tudják, értik miért írom így ezeket. Ám még talán ők is ítélkezőnek, túlzásnak vélik, ahogy a dohányzáshoz, alkoholizáláshoz állok. Lehet, de nem ok nélkül. Mert saját családomban láttam, látom hova vezet. Mert manapság rengeteg ember küzd anyagi problémákkal, mégis elfüstölik az egészségüket, pénzüket. Gyermekeik és saját jövőjüket. Nem vagyok túl jó számoló, de ha egy háztartásban ketten dohányoznak az havi szinten nagyjából 140.000Ft!!! Csak cigarettára! Szenvedélybetegség, hobbi, „mert jólesik”, „megnyugtat”, „tudom, le kéne szokni, de hát...”

Valós történet: Egy áldott szolgálatokat végző lelkipásztor erős dohányos volt. Gyülekezete szerette, s ő nem gondolta sosem, hogy káros szenvedélye akadálya lenne bárminek is. Egy presbiterével való beszélgetés alkalmával valamiképp erre terelődött a szó: „Nagytiszteletű úr nem tud róla, de a gyülekezet hosszú ideje imádkozik azért, hogy tudjon leszokni a dohányzásról, mert még soká szeretnék, ha hallhatnák igehirdetéseit. Látják azonban, hogy egyre többet köhög, aggódnak, hogy elveszítik...” A lelkészt megrendítették, meghatották a szavak.

Megértette: ebben is példát kell mutatni. A beszélgetés után többé soha nem gyújtott rá! Nem halt bele – „jaj, meghalok egy cigiért!” - hallottam elégszer – ma is szolgál! Miközben írom, jönnek elem arcok, kiket még én is szeretnék soká látni itt a földön szeretteikkel, az Urat szolgálva. „*Mindenre van erőm a Krisztusban...*”

Ősszel az Alagi téri Missziói központban voltam csendesnapon. E nap célja az volt, hogy az alkohol rabságából szabadult Testvéreink ismerkedhessenek meg a közeli gyülekezetek tagjaival és biztatást érezzenek bekapcsolódni a gyülekezet életébe. Bizony nem lehet könnyű. Itt is többet kaptam, mint reméltem! Emil tiszteletes úrral őszinte, tiszta vallomásokat, megtérés, szabadulás történeteket hallottunk. Évtizedes megkötöttségekből, nem csak a piától, de babonától, kábítószerből, dohányzástól, gyógyszerektől való szabadulásokról beszéltek a jelenlévők! Könnyes szemmel, hálával és ámulattal tudtam őket hallgatni. „*Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát!*” – ez a szabadultak éneke, de a miénk is!

FIFA. Egy ilyen alkalmon is ott lehettem, mint presbiter. Újra élni kicsit ifis koromat, nézve barátaim, testvéreim gyermekeit – köztük éppen felnőtt korba lépett Virágomat is –, hallgatva érzéseiket, gondolataikat, problémáikat. „Láttad-e Jézust mostanság valakiben?” – hangzott a kérdés. Elmondva személyes bizonyágtételemet, s a legvégén megölelni egymást semmivel sem pótolható érzés és élmény. Hála!

„*Hála legyen Néked mindenért...*” Az óvodánk pedagógusaival, dolgozóval együtt töltött délutánért is, ahova meghívást kaptam és örömmel mentem. Megannyi életkép, formálódás hangzott el, s az, hogy hogyan is történtek és történnek a dolgok az életekben, az óvodában. Hárman is mondták, hogyha nem lett volna, az egy éves csúszás ők nem lennének itt. ??? Hát ezért volt Uram?! Kérdeztem ott is úgy, hogy csak a mellettem ülő hallhatta. „*Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van...*”

Még sorolhatnám az áldott alkalmakat. Na jó, sorolom is:

- október 31. Kerékpáros csapattal eltekertünk a Reformátorok teréhez a XVI. kerületbe.
- Teleki Miklós adventi orgonakoncertje!
- Temetői séta lelkipásztor és presbiter elődök sírjához.

És lehetne tovább... Testvérek! Nincs visszatérő alkalom, nincs ismétlés, nem biztos, hogy lesz legközelebb! Minden istentisztelet, bibliaóra, csendeshétvége, tábor, énekkari próba értünk van! Lehet, hogy valaki megbántott, félreértett, nem azt hallottam, amit szerettem volna, én nem ezért jövök templomba, már megint a halálról beszél... borzasztó meleg van a templomban, meg lehet fagyni a templomban, nem kényelmes a pad, rossz a hangosítás, alig érteni. Most sok a dolgom, fáradt vagyok, nem akarok emberek közé menni, mit politizál a lelkész... és még mi minden hangzik, ami hagyod, hogy befészkelje magát közéd és Isten közé! „Ha az Isten nem építi a hívő embert, akkor majd a Sátán fogja!” – hangzott Emil tiszteletes úrtól egy bibliaórán. „*Szent szerelmétől nem szakaszt el semmi...*” Ne hagyjuk! A vallás nem magánügy! A református legalábbis biztosan nem! A jövő évi misszió munkaterv és naptár telve lesz alkalmakkal! Ragadjuk meg ezeket és éljük velük!

Adjunk hálát lelkipásztorainkért, hittanoktatóinkért, óvodapedagógusainkért, kántorainkért és mindenkiért ki ezen alkalmakat segíti, előkészíti, vezeti!

Magasztaljuk Istent, ki Fiát adta értünk! Keressük és találjuk meg a módját, hogyan lehetünk Isten és gyülekezetünk szolgálatára. „*Ma még lehet, ma még szabad borulj le a kereszt alatt!*” Áldott ünnepet kívánva, testvéri szeretettel: **Toldi Csaba**

Az örök ajándék

Nem rég láttam a híradóban egy megható tudósítást. A Miniszterelnök úr a rezidenciáján fogadta azt az idős apci nyugdíjas házaspárt, aki a 42 éve ültetett és azóta nevelt fenyőfáját ajándékozta az országnak karácsonyra. A szép és magas fenyő jelenleg is ott díszleg a Kossuth téren, mint az ország karácsonyfája. Az elérzékenyült idős emberek a Karmelita Kolostor teraszáról, majd a helyszínen testközelből is láthatták a színes égőkkel feldíszített – egykori – fenyőjüket. A meghatottság tükröződött tekintetükben, és a néni arcán egy könnycsepp is legördült. Búcsúzóul a Miniszterelnök úr egy földlabdás fenyőfát adott át nekik. A bácsi megígérte, hogy másnap kiültetik a kertbe, és olyan gondossággal fogják nevelni, mint az elődjét. Egyszóval szép gesztus volt mindenki részéről.

Ugyan ez az említett ajándék jelképesen csak Magyarországnak és a magyar embereknek szólt, de a világ minden embere számára van egy ennél is fontosabb, mondhatni örök ajándék Istentől. És nem csak karácsonyra... Ő Jézus Krisztus, ami Megváltónk, aki azért jött el közénk, hogy békét és megnyugvást teremtsen a Földön az emberek között. Nem kell magyarázni, hogy a béke megteremtése mennyire fontos és aktuális ma is. A szomszédos országban már majd egy éve háború dúl, amely emberéleteket követel és sok ezer család életét teszi tönkre. Nincs rá arra semmiféle garancia, hogy karácsonykor elhallgatnak a fegyverek.

Jó lenne, ha az emberiség nem tékozolná el az isteni csodát, az örök ajándékot. Jó lenne, ha mindannyian – mindenkor – Jézus tanításaira és szavaira figyelnénk, és szeretet költözne az emberek szívébe, mert csak a szeretet és az isteni útmutatás hozhatja el a sokunk által várt békét. Kérem, hogy mindennap imádkozzunk ezért, és kérjük Istenünk segítségét.

Áldott, Békés Karácsonyt kívánok mindenkinek! SDG!

Kalmár Tibor

*„Ne félj...! Békesség néked, légy erős és bizony erős!
És mikor szóla velem, megerősödém.” (Dániel 10:19)*

ÁLDOTT, BÉKÉS, SZERETETTELJES ÜNNEPET ÉS ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK MINDENKINEK!

December 25-26-án 10.00 órakor ünnepi úrvacsorás istentiszteletet tartunk.

December 31-én 18.00 órakor óévi hálaadó istentisztelet lesz.

2023. január 1-jén 10.00 órakor úrvacsorás újévi segedelemkérő istentiszteletre várunk mindenkit.

„Kegyellemmel erősíttessék meg a szív.” (Zsidó 13,9)

Ünnep

Isten nagyon fontosnak tartja az ünnepet. Még a napot, a holdat és a csillagokat is azért teremtette elsősorban, hogy meghatározzák az ünnepek idejét (I.Mózes 1:14). Az ünnepek, tehát rendelt ideje van. Ünnep nem lehet minden egyes napon, vagy bármikor. De mi is az az ünnep?

Manapság hivatalosan, vagy majdnem hivatalosan a következőképpen határozzák meg: olyan naptári időtartam, amely valamilyen szempontból fontosabb eseménynek, személynek állít emléket és rendszeresen megünneplik. Vajon Isten is erre gondolt, amikor rögtön a teremtés kezdetén már azt mondta, hogy legyenek ünnepek? Kötve hiszem. Ahogy haladunk előre az Ószövetségben egyértelművé kell váljon számunkra, hogy Isten számára az ünnep a Vele töltött időt, az Ő hatalmas cselekedeteiről való megemlékezést jelenti. Az első írott, ünnepre rendelt idő nem sikerült, mert a fáraó megakadályozta Mózeset és Áront, hogy a zsidókat kivigye a pusztába, és ünnepet szentelhessenek Istennek. (II. Mózes 5:1). Ki, vagy mi a Te életed fáraója, aki, vagy ami megakadályozza, hogy közösségben ünnepet szentelj Istennek vasárnaponként? Én a vasárnapokat sokszor a “ máskor meg nem oldható” feladataimmal, vagy a “ nekem is jár pihenés” szlogennel szabotáltam. Kifogásom rengeteg volt, mentségem egy sem.

Aztán az Úr elrendelte a páska ünnepet azért, hogy az izraeliták emlékezzenek meg arra, hogyan hozta ki őket Egyiptomból (II. Mózes 12:17). A kovásztalan kenyerek ünnepe (II. Mózes 13:6), de a lombsátrak ünnepe is az Egyiptomból való kivonulásra emlékeztet (III. Mózes 23:33). Mindenkinek megvannak a kisebb-nagyobb egyiptomja ahonnan kihozta az Úr. Az első kérdés, egyáltalán látod-e életedben az Úr szabadításait, ha igen megemlékezel-e ezekről a szabadításokról, vagy elmosódtak az emlékezetedben, esetleg ma már nem is tartod nagy dolognak? Azt gondolom, igen, emlékeztetnünk kell ezekre a szabadításokra magunkat. Nem páskabáránnyal, vagy kovásztalan kenyérral, de emlékeznünk kell, és újra és újra hálát kell adni a szabadulásért.

Aztán ott volt az aratás ünnepe (II. Mózes 23:16), ami a mai új kenyér ünnepének feleltethető meg. De volt a betakarításnak is ünnepe az év végén. Az aratás és a betakarítás ünnepe, lényegében az Úr gondoskodásának ünnepe. Ha van mit aratni, betakarítani, van mit enni. Ez azt jelenti volt eső, volt napsütés, a megfelelő időben és mértékben, volt emberi erő a munka elvégzéséhez és ez is mind az Úrnak köszönhető. A mai technológiák, génmanipulációk, vegyszerek és gépek világában talán azt gondolja az ember, hogy a termés neki köszönhető. Aztán jön egy kis aszály, na, nem három évig, hanem alig 2 hónapig és minden a feje tetejére áll. Vajon hányan könyörögtünk az elmúlt nyáron esőért és vajon köszönetet mondtunk-e úgy igazán a termésért, a mindennapi kenyérért?

Aztán ott van az engesztelés ünnepe, hogy tisztán, bűn nélkül tudjon állni a közösség Isten előtt (III. Mózes 16). Az Úr tiszta, bűn nélküli kapcsolatokra vágyik, és a megtisztulás ünnep, mert helyreáll a kapcsolat Isten és ember között. Jézus eltörölte bűneinket, pontosabban megfizette bűneink árát, de bűneinket le kell tenni és meg

kell tőle szabadulnunk. Hányszor ültél ünnepet azért, mert bűneidet letted és az Úr segítségével elhagytad? Én soha. Egyáltalán letted és elhagytad bűneidet, vagy egyet-kettőt legalább? Miért kellene ezt ünnepelni, miért nem elegendő csendben, magunkban örülni, vagy egy-két bennfentessel megosztani a jó hírt? Az Úr szabadító hatalmát hirdetni kell, az Ő dicsőségét nem szabad véka alá rejtenünk, mert ezzel magát a szabadítást bagatellizáljuk, vagy saját dicsőségünknek tartjuk. Az evégett ült ünnep erőt és bátorítást ad a hasonló bűnökkel terhelt testvéreknek is.

Minden negyedik év gyümölcsstermését ünnepi ajándékként az Úrnak kellett szentelni (III. Mózes 19:24). Az Újszövetségi időkben nekünk magunknak kellene gyümölcsöt teremni az Úrnak, mint hitünk bizonyítékát. Félek belegondolni, hogy bármilyen, az Isten szemében gyümölcsnek tekintendő termést hoztam-e már, és ha nem, lesz-e még időm rá? Tényleg fontos, hogy gyümölcsöt teremjek, vagy csak a szám jár?

A nyugalom napja ünnep. Ez is az Úrnak rendelt nap. Mennyire képtelenek vagyunk megszűnni a pörgéstől, a hivatali, vagy az otthoni munkától. Sosincs időnk. Ne csapjuk be magunkat. Döntés kérdése. Ha a nyugalom napját valóban meg akarjuk tartani, Jézus segíteni fog ebben is. Ő csak azt kérte, hogy keressük az ő országát és igazságát, és a többi ráadásul megadatik (Máté 6:33), és ez a nyugalom napjára is igaz. Te is tudod. Miért bújunk ennek ellenére a munka, a feladatok és ki tudja még, hogy mi mögé mégis? Nézz a lelked legmélyére. Lehet, hogy mégsem akarsz annyira Istennel lenni? Engedjete meg egy személyes vallomást e körben.

Nagyon sok éven keresztül vállaltam hétvégi, szombat, vasárnapi ügyeletet. Volt, amikor kellett dolgozni, volt, amikor nem és piszkosul jól fizetett. Évekkel ezelőtt eldöntöttem, hogy pénz ide, vagy oda, inkább vasárnap templomba megyek. Elhiszitek, hogy egy fillérrel sem lettem szegényebb? Lelkileg viszont gazdagodtam, és az sincs kizárva, hogy anyagilag is. Az Úr adott máshonnan.

Van még több kevésbé ismert ünnep az ószövetségben, pld. a zsidó újévhez kapcsolódó kürtzengés ünnepe, vagy Eszter könyvében a púrim-ünnep, mely a zsidók megmenekülésére emlékeztet, de a lényeg egy, mindegyik ünnep középpontjában Isten van. Mit szólna mai ünnepeinkhez az Úr? És most szigorúan, az egyházi ünnepeinkre gondolok. Mit szólna hozzá az az Isten, aki bünt és ünneplést együtt nem tűr meg (Ézsaiás 1:13). Nem lenne e teher a számára, és gyűlöletes a mi ünneplésünk? (Ézsaiás 1:14). Dániel látomása ma már valóság. A gonosz arra törekszik és igen „jó” eredményei vannak, hogy megváltoztassa az ünnepeket és a törvényt (Dániel 7:25). Nem elsősorban a meleg büszkeség napjára gondolok itt, mint „ünnepre”, és arra sem, hogy lassan törvénybe iktatják azt, hogy térdre kellene rogni egy színes bőrű előtt. Nem is arra, hogy kötelező szeretnem és támogatnom az illegális bevándorlókat. De még csak arra sem, hogy kereszténynek mondott papok azonos neműeket összeadnak, vagy Svájcban próbaházasságban élhetnek a papok a kor szellemének megfelelően. Nem. Én sokkal „finomabb” dolgokra gondolok. Mennyire vesszük figyelembe a Bibliában írt rendelkezéseket például az előljárókról? Nem módosítottuk valahol az Írást? Nem módosítottuk-e tovább az általunk már módosított törvényt? Nem lett fontosabb az adomány, mint az adomány következménye? De rögtön azt is megkérdezhetem, mennyire tiszteljük előljáróinkat,

és mennyire tekintjük őket egynek, a testvérek közül. Szeretettel figyelmeztetni, inteni, vagy felelősségre vonni akarjuk őket besegítve Istennek?

Ünnepeink nem ünnepek kellékek nélkül. Az ószövetségi időkben is volt eszemizom az ünnepek alkalmából ezt jól tudjuk. Halkan megjegyzem, azért volt böjt is. Ünnephez tartozó szükségleteinket, sátáni diktatúra uralja, és fel sem fogjuk, hogy szükségleteinket maga a Sátán gyártotta.

Nézzünk meg egy karácsonyt. A bevásárlások, az ajándékozások, a díszítések, a minimum öt fogásos vacsorák, a karácsonyt megelőző bulik, a jövés-menések, és csodálkozunk, hogy nem találkozunk Istennel sem a templomban, sem otthon a fa alatt. De beszélhetünk a húsvéti nyusziról, a locsolkodásról is. Egyedül Pünkösöd maradt érintetlen. Talán. Ne értsetek félre. Önmagában egyik dologgal sincs semmi baj, de az arányok érzéseim szerint annyira eltolódtak a külsőségek felé, hogy az ünnep kiüresedett, vagy majdnem kiüresedett. Próbáljuk tiszta erőből betölteni minden félével a bennünk levő Isten alakú űrt.

Én jómagam elől járok ebben. Már novemberben megnyitottam a karácsonyt, romantikus, havas, mindenki jó, vagy a végére megjavuló karácsonyi filmek nézésével, mert szükségem van a tökéletesség látszatára legalább 2 órára. Az ünnep ma már nem Istennek szentelt idő, és már az is jó eredmény, ha Jézus egy picit helyet kap benne, valahol a gyerekek asztalánál, vagy a hátsó sorban.

A kérdés az, hogy ezzel szembesülünk-e, a kérdés az, hogy változtatni akarunk-e, vagy jó nekünk az anyagilag drága, ámbar olcsó ünnep? Hogyan ünnepeljük az ingyenes, bár egyáltalán nem olcsó kegyelmet? Jó lesz ez így? Jézus visszajön. Ez tény. Vajon talál-e hitet a földön (Lukács 18:8), ilyen ünnepekkel? Istennel valódi közösségben levő, áldott ünnepet kívánok szeretettel.

Bán Judit

Ki nekem Jézus?

Jézus nekem, egy szóval megfogalmazva a: Példakép. Ahogyan énekelni szoktuk: „... Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd...”.

Jézus olyan, mint egy Ajándék, amely végefogyhatatlan, naponta megújuló és megújító, erőt adó, tökéletlenségemet kiegyengető, végtelen bölcsességgel és szeretettel terelgető. Úgy szeret engem, ahogyan nekem jó, nem úgy, ahogyan én gondolom, és ez nagy különbség.

Az életem delén, búcsúzások és találkozások forгатagában élek, úgy fogalmaztam meg, hogy érzelmi hullámvasúton ülök. Egy kedves barátnőmnek pedig úgy szemléltettem a jelenlegi helyzetet, hogy az életvezetésem hasonló az autóvezetéshez. Az életutam útjelző táblákkal van tele, akik csodálatos emberek. Van, hogy egyenes az út, van, hogy kanyargós, van, hogy száguldozok, van, hogy döcögök, de az, hogy egyáltalán van út, hiszem, hogy Istennek köszönhetem. Isten adta nekem ajándékba az utat és az útjelző táblákat egyaránt, és tőlem függ, mit kezdek velük, észreveszem-e, mit jelentenek és cselekszem-e, és a lehetőségek egyre csak jönnek.

Felnőtt fejjel, 2018-ban konfirmáltam és elindulhattam, vagyis másképp folytathatom az utam. Kis porszem vagyok a világban, sok tanulnivalóm van még az életben, amihez csodás segítőket kaptam ajándékba, és csodálatos találkozásokat. Van, amit már értek, miért történt és van, amit még nem. Most már látom, a Szentlélek hogyan vezetgetett ebbe a gyülekezetbe 2016-ban, és mindig mosolygok, amikor eszembe jut, mennyire bizonygattam egy kedves asszonytestvérnek, hogy „én csak énekelni jöttem”.

Eszembe jut Emi néni és a Kórus, milyen nagy szeretettel fogadtak, és az érzés, amely egyre jobban elhatalmasodott rajtam, minél többször vettem és veszek részt az istentiszteleteken és érezhetem, mennyire szeretve vagyok Isten által. Eddig is tudtam, hogy a felhőtlen, boldog gyermekkorom mekkora ajándék volt, akik ezt a földi létben biztosították nekem, azoktól az elmúlt négy évben el kellett búcsúznom. Édesapám, Katica és Pannika nővérem, Édesanyám közeli halála után folyamatosan átrendeződik a családom, és közben az egyetlen leányom, Katinka felnőtt, önállósodott, nagyszerű és nagyon elfoglalt ember, mint a fiatalok általában és ez így van rendjén. Csodás, hogy az isteni gondviselés már előre adott nekem ajándékba egy szeretetteljes, sokszínű gyülekezetet, nagyszerű lelki vezetőket és lelki testvéreket, ifjakat és régebb óta ifjakat egyaránt, akiket szeretgethetek és szeretgetnek engem. És legújabb örömöm, ajándékba kaptam idén decemberben egy új munkahelyet is, ahol munkatárs lehetek a Rákospalotai Forrás Református Óvoda óvodatitkáraként. Munkatársra lehetek Istennek és sok „aranyos és kedves”, nagyon szerethető embernek. Szavakkal nehezen kifejezhető a boldogság, amit érzek a Forrás közelében, kisgyermekek között, testvéri közösségben. Általában elől ülök a templomban, azonban a gyermekkarácsony alkalmával úgy alakult, hogy egy hátsó sorban találtam helyet és gyönyörködhettem a gyermekekkel és családjakkal megtelt templomban. Egy kedves asszonytestvérrel beszélgettünk az alkalom után, aki elmondta, amióta visszaemlékszik, még nem volt ilyen sok gyermekkel tele a templom.

Hálás a szívem sok mindenért, legfőképpen azért, mert Isten ajándékba adta a világnak egyszülött Fiát, Jézus Krisztust és hálás a szívem, úgy élhetek, hogy Krisztus van a középem.

Istentől gazdagon megáldott életet és békés-meghitt ünnepeket kívánok testvéri szeretettel, Ver☺nka.

Egyházközségünkben 2022-ben megkereszteltek névsora.

Aldást kívánunk a gyermekek és szeretteik életére!

1. Masoud Mira	7. Kiss Benett
2. Gyórfy Benett	8. Barcsik Nándor
3. Major Dániel	9. Göloncsér Anna
4. Pál József	10. Varga Vanda
5. Bognár Izabella	11. Bosznai Zita
6. Vig Kamilla Lilla	12. Kovács Benett Sándor

13.	Sallai Léna	24.	Molnár Benedek Zoltán
14.	Simon Rózabella	25.	Kottán Lotti
15.	Tikász Karola	26.	Nagy Ajsa
16.	Berente Attila	27.	Pankotai Dénes
17.	Kántor Elina	28.	Huzinetz Benedek
18.	Bakonyi Marcell László	29.	Varga Léna
19.	Molnár Dávid László	30.	Pintér András Botond
20.	Jesch Bertalan Zsombor	31.	Széchenyi Janka
21.	Ritzl Zalán	32.	Szarka Abigél Szofia
22.	Dénes Iván	33.	Csóka György
23.	Csizmadia Sára Csenge	34.	Bene Bertalan

„A te áldásoddal áldassék meg a te szolgálóknak háza mindörökké.” (2Sám 7,29)

2022-ben az örök élet reményében búcsúztunk az alábbi testvéreinktől:

1. Smolnyikné Bognár Mária (76)
2. Szabó Lászlóné sz. Szántó Julianna (82)
3. Bósa József (72)
4. Nagy Károly (83)
5. Simon Lídia sz. Veress Lídia (79)
6. Som Mária (95)
7. Pandúr Judit (45)
8. Simonfi Sándorné sz. Tóth Emília (86)
9. Mészáros Gáborné sz. Soltész Margit (92)
10. Balogh Tünde (53)
11. Mezei Józsefné sz. Bangó Magdolna (70)
12. Tóth Jánosné sz. Kenéz Julianna (74)
13. Peti Györgyi Donna sz. Kincs Györgyi (54)
14. Tóth Mária Terézia (68)
15. Szabó László Józsefné sz. Csánki Mária (71)
16. Tóth Árpád (85)
17. Suki Zoltánné sz. Beretka Márta (89)
18. Kuszák Oszkár (78)
19. Rusz György Imre (76)
20. Máté Ákos (75)
21. Ványi-Tóth Lajosné sz. Balázs Anna Julianna (83)
22. Daru Lajos Gábor (82)
23. Kiss Ferenc József (90)
24. Daruka Tiborné sz. Nagy Erzsébet (90)
25. Váradi István (86)
26. Koronczai Jánosné sz. Szabó Magdolna (70)

27. Boza Sándor (70)
28. Kupa Károlyné sz. Gyügyei Terézia (76)

„Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened.” (Ézs 41,10)

Házasságot kötöttek: Demeter Botond ref. és Czákó Zsanett ev.;

Csizmadia Péter ref. és Bárány Kinga róm.kat.;

Farkas Tamás ref. és Csikós Andrea ref.;

Németh Ferenc róm.kat. és Kobza Zsanett Erika ref.;

Barta Áron ref. és Zalatnay Flóra Lili ref. testvéreink.

„Az Úr vezessen végig az úton, szent kezével őrizzen meg Ő!”

TELJESÍTSETEK FOGADÁSOTOKAT MARADÉKTALANUL!

Rövid hírek

- **Ügyeleti rend:** Szerda 14.00-17.00 óra és csütörtök 9.00-12.00 óra között.
- **Gyülekezetünk honlapja:** www.rpovaros.hu Itt a IGEHIRDETÉSEK fülre kattintva találjuk az elhangzó igerhirdetések hanganyagát. A CoVid időszakban (2020.03 - 2022.07) felvett igerhirdetések videó-n elérhetőek a videótárban.
- **Óvodánk honlapja:** www.forrasovoda.hu
- **Bankszámlaszámunk:** Budapest Rákospalota-Óvárosi Református Egyházközség CIB 10700457-43146002-51100005
- Gyülekezetünk email címe: **rakospalotaovaros@gmail.com**
- Örömmel adjuk hírül, hogy Tűtornyos Alapítványunk 2022. májusában a **Városi Civil Alap** 4 millió forintos támogatásával egy Opel Zafira 9 személyes kisbuszt vásárolt, míg a **Bethlen Gábor Alapítvány** jóvoltából informatikai- és szenzoros eszközállománya bővíthetett óvodánkknak, 8 millió forint értékben.

Fekete István (1949) Rorate - karácsonyi novella

Olyanok ilyenkor a csillagok, mint az álmos gyerek szeme. Kicsit hunyorognak. És még nem tudják: sírásra vagy nevetésre nyílnak-e, avagy aludjanak tovább. Hát, csak pislognak.

Enyhe az idő, a szél csak a kerítések mellett lézeng, ámbár elég hűvösen. Az ablakok néhol nézik már a hajnalt, néhol nem, és a csizmák nem kopognak a gyalogjárón, inkább csak cuppognak.

Néhol egy halk szó, néhol az se. Néhol csak árnyak járnak. Néhol kis lámpások imbolyognak és mutatják, hova kell lépni. Ámbár hiszen sár van mindenütt. Az ég még sötét. A tegnap gondja, mintha még aludna, a mai még nem ébredt fel. S a falu csak tiszta önmagát viszi a hajnali misére. Ajtó nem csattanik, kiáltás nincs. A külső mozgás bekúszik a templomba s megnyugszik. Suttog egy kicsit, vár, s

amikor már a gyertyák lángja is meggyúlik a várakozástól, felkiált az időtlen vágy:
„Harmatozzatok égi Magasok”

Mise végére egészen bemelegedett a templom, szinte otthonos lett. Legalább is így érezte ezt Baka Máté az alszgeből, de így érezte ezt Hosszú Illés is ugyanonnan. Ámbár, ha tudták volna, hogy most egy véleményen vannak, aligha érezték volna, nagy harag volt ugyanis a két öreg között. Kitartó, régi harag. Formája sem volt már, nem is emlékeztek, ló volt-e az oka vagy asszony, mindenesetre ragaszkodtak hozzá, mint beteg szilva a fához.

És most bóbiskolva várják, hogy kiürüljön a templom. Az ajtóban még mozgás, hát csak ülnek tovább, sőt Illés a lábát is kinyújtja, mert úgy kényelmesebb. Illés nem szereti a tolongást. De egyébként is ráér. Félszemmel odapislant Mátéra, hogy alszik-e már, mozdul-e már, de Máté nem mozdul. Amilyen kutya, konok ember volt világéletében, azt várja - gondolja Illés - hogy én menjek előbb. De abból nem eszel! Pedig már a gyertyát is eloltotta a dékán. Azaz a harangozó, szóval a sekrestyés. Azután: csend.

Illés gondol erre, gondol arra, állát behúzza a meleg nyakravalóba és a szeme szép lassan lecsukódik.

- Nem! - ijed meg. - ezt igazán nem szabad - s Mátéra néz, aki úgy látszik elaludt. Hö-hö-hö. Ez hát a híres? - mosolyodik el magában. Pedig három évvel fiatalabb. Nem nagy idő, az igaz, de mégis csak fiatalabb. Aztán meg, milyen sárgák a fülei. Na, akár a halotté.

Uram Isten! Csak nem lett vele valami? Harag ide, harag oda - a rothadt szilva is lepottyanik egyszer a fáról - csendben odamegy Mátéhoz, és kicsit borzongva megérinti a vállát.

- Hallod-e, te! Máté!

Máté felhorkan:

- Hö?! Mi? - és néz Illésre, mint a csodára.

- Te vagy az, Illés?

- Én hát. Hát mondok megnézlek, mert olyanformán ültél, hogy ...

És nézi egymást a két öreg.

A templomban meleg csend, a kőszentek elmosolyodnak.

- Kicsit megszédültem - hazudja Máté. De áhítattal. Mert tele van a szíve. Szereti most Illést így közel látni. Már elmúlt.

- Há no! Hál Istennek, akko menjünk.

És egymás mellett kicsoszognak a templomból.

Mi volt ez, Szentatyám? - néz fel egy pufók kis angyal Szent Péterre, ahogy az ajtó becsukódott. Olyan meleg lett a szíve egyszerre.

Két ember kibékült - mondja a főszent. És melegen sóhajt.

- Hjjaj! Csoda! - suttogja a kis angyal.

- Hát bizony. A mai világban...

- És most mit csinálnak?

- Nézz utánuk, fiam.

A két öreg közben Illés háza elé ér. Az utca üres, a kémények lágy selymet füstölnek a reggelnek, s a kertekben puhán békét álmodnak a fák.

- Gyere be, Máté, rég voltál nálunk - mondja Illés. Lángost sütött a lányom...

A kis angyal kérdően néz a főszentre:

- Mi az a „lángos”, Szentatyám?

A toronyban ekkor hetet ütött az óra. S e földi hangtól megmerevedtek újra a szobrok, de a mosolygás mintha ott maradt volna az arcukon

Túrmezei Erzsébet: Karácsonyi kívánság

Ha én betlehemi
pásztorgyerek lennék,
karácsony estéjén
a jászolhoz mennék.

Ha volna egy szelíd
szép, fehér báránycám,
azt is odavinném,
azt is odaszánnám.

Gyorsan letérdelnék...
Milyen jó is volna!
Angyalok éneke
gyönyörűen szólna.

Talán egy kis angyal
kezemen is fogna...
Megtartó Úr Jézus
rám is mosolyogna.

De én nem lehetek...
mért is nem lehetek
betlehemi nyáját
őrző pásztorgyerek!

Magyar földön járok...
el is múlt az régen,
hogyan az a csillag
ragyogott az égen.

Van most csillag elég,
de úgy egy se ragyog.
Nem énekelnek már
mennyei angyalok.

Úr Jézus elébe
Elmegyek én mégis,
száz nap és száz éjjel,
Ha mindig mennék is.

Száz nap és száz éjjel,
még nem is kell járnom:
Odarepít engem,
az én imádságom.

Méért megyek elébe?
megköszönni szépen,
a sötét világra,
hogyan szállott értem.

Megmondani neki:
életem, halálom:
már én csak ezentúl
mindig őt szolgálom.

Megsimogat, tudom,
Szerető szemével,
Megtelik a szívem,
Szíve melegével.

Megtartó Úr Jézus
édes mosolyával:
karácsonyestének
nagy boldogságával.